

[Fr. Kristiansen.]

til at plante Læhegn, i hvert Fald i Skellene, maaske ogsaa mellem Markskifterne. Vi ved allesammen, hvor nyttige saadanne Læhegn er til Forebyggelse af Sandflugt. Det har jeg personlig set mange Eksempler paa nede paa min Egn, hvor der nu er plantet Hegn paa alle de udsatte Steder; der er nu saa godt som ingen Sandflugt, medens Jorden for en Menneskealder siden fæg, saa det ikke var til at se for sig en Foraarsdag, naar det var Stormvejr.

Det kan naturligvis ikke lade sig gøre at gennemføre en saadan Bestemmelse i Forbindelse med dette Forslag, men jeg vil henlede Opmærksomheden paa Spørgsmaalet — jeg synes i øvrigt, der her ligger en rimelig Opgave for Hedeselskabet. Jeg synes, man har en moralsk Ret til at kræve, at de forskellige Lodsejere foretager, hvad der kan gøres i den Anledning, i Stedet for, som i den nuværende Situation, at komme og kræve, selv om det sker med en vis Ret, at nu maa Samfundet træde til.

Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Fremme.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker de fire Ordførere for den enstemmige Tilslutning, de har givet det foreliggende Forslag.

Jeg tror, at det ærede 11te Medlem for 6te Kreds (Kr. Johansen) har Ret i, at det i Aar vil gaa, ligesom det plejer, at det ser meget værre ud nu, da Stormene lige er gaaet hen over Jorden og Sandfygningen har fundet Sted, end det viser sig at være, naar der er gaaet nogen Tid. Det er ogsaa derfor, jeg over for videregaaende Krav har sagt, at man nødvendigvis her maa nøjes med at yde Tilskud, naar det virkelig viser sig nødvendigt, at der foretages Omsaaning.

Selv om jeg er enig med det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Fr. Kristiansen) i, at Mangel paa Læplantning naturligvis i høj Grad medvirker til at øge Sandflugtens Ødelæggelsesværk, tror jeg alligevel, det vil være for vidtgaaende at paabyde de enkelte Landmænd at foretage Læplantning, for at de overhovedet skal kunne faa Tilskud; jeg forstod da ogsaa paa det ærede Medlem, at han mente man maatte vige tilbage herfor. Jeg deler altsaa den Betragtning, at det ikke er nogen Skade til, ja man kan godt sige, at det er nødvendigt, at der sker en Opfordring til dem om at øge deres Læplantning i Fremtiden, men den allerbedste Metode er sikkert den ikke

at yde dem det fulde Tilskud, for saa vil de selv i Fremtiden være økonomisk interesserede i at værne sig imod Sandflugt.

Endelig vil jeg sige angaaende Henvisningen til, at Hedeselskabet skulde tage Opgaven op, at saa vidt jeg ved, er der allerede indledet et Samarbejde mellem Hedeselskabet og de unge arbejdsløse, saaledes at man har paabegyndt et Arbejde paa dette Omraade. Det vilde jo være i høj Grad tiltalende, om man kunde faa unge arbejdsløse beskæftiget ved saadant Arbejde og saa blive fri for i alt Fald en Del af det Ødelæggelsens Værk, som de aarlige Sandflugter over over for store Dele af Landbruget.

M. C. Jensen: Jeg vil gerne gøre en kort Bemærkning, ikke om Sandflugten, men om den Ulykke, samme Storm har forvoldt paa andre Omraader. Der er slet ingen Tvivl om, at det høje Tings Medlemmer er klar over, at en Storm som den, der gik over Landet, ikke alene medførte Ulykker paa Landjorden, men ogsaa maatte medføre Ulykker paa Søen, og det har da desværre ogsaa givet sig Udslag i, at den har krævet — ja, vi ved det endnu ikke bestemt, men 15—16 Menneskeliv og Fartøjer. Nu er der et lille Beløb tilbage fra den Lov, der blev gennemført i Fjor, og som indeholdt 1 Mill. Kr. i Statstilskud til Fiskere til Indkøb af Redskaber og til Foranstaltninger i Anledning af Stormskade i Løbet af 1936—37. Vi har forhandlet med den højtærede Fiskeriminister derom, og Ministeren har stillet sig overordentlig velvilligt til, hvis det er muligt, at faa fornøden Hjemmel til at anvende dette Beløb til Afholdelse af de Udgifter, som er forbundet med den Ødelæggelse, der nu er sket.

Konklusionen af mine Udtalelser er da, at jeg vil henstille til den højtærede Fiskeriminister, om det var muligt, for saa vidt dette Beløb nu ikke skulde slaa til, at søge fornøden Hjemmel til, at man kan være retfærdig mod alle. Til Oplysning for det høje Tings Medlemmer kan jeg meddele, at vi ikke har været i Stand til for Aaret 1936—37 at udbetale mere end ca. 10 pCt. i Erstatning for mistede Redskaber. Man vil forstaa, at hvis en Mand bliver slaaet ud, saaledes at han mister alt, vil 10 pCt. ikke hjælpe ham saa forfærdelig meget, selv om det naturligvis altid er en Haandsrækning.

Formanden: Dette ligger noget uden for den Sag, vi her behandler.